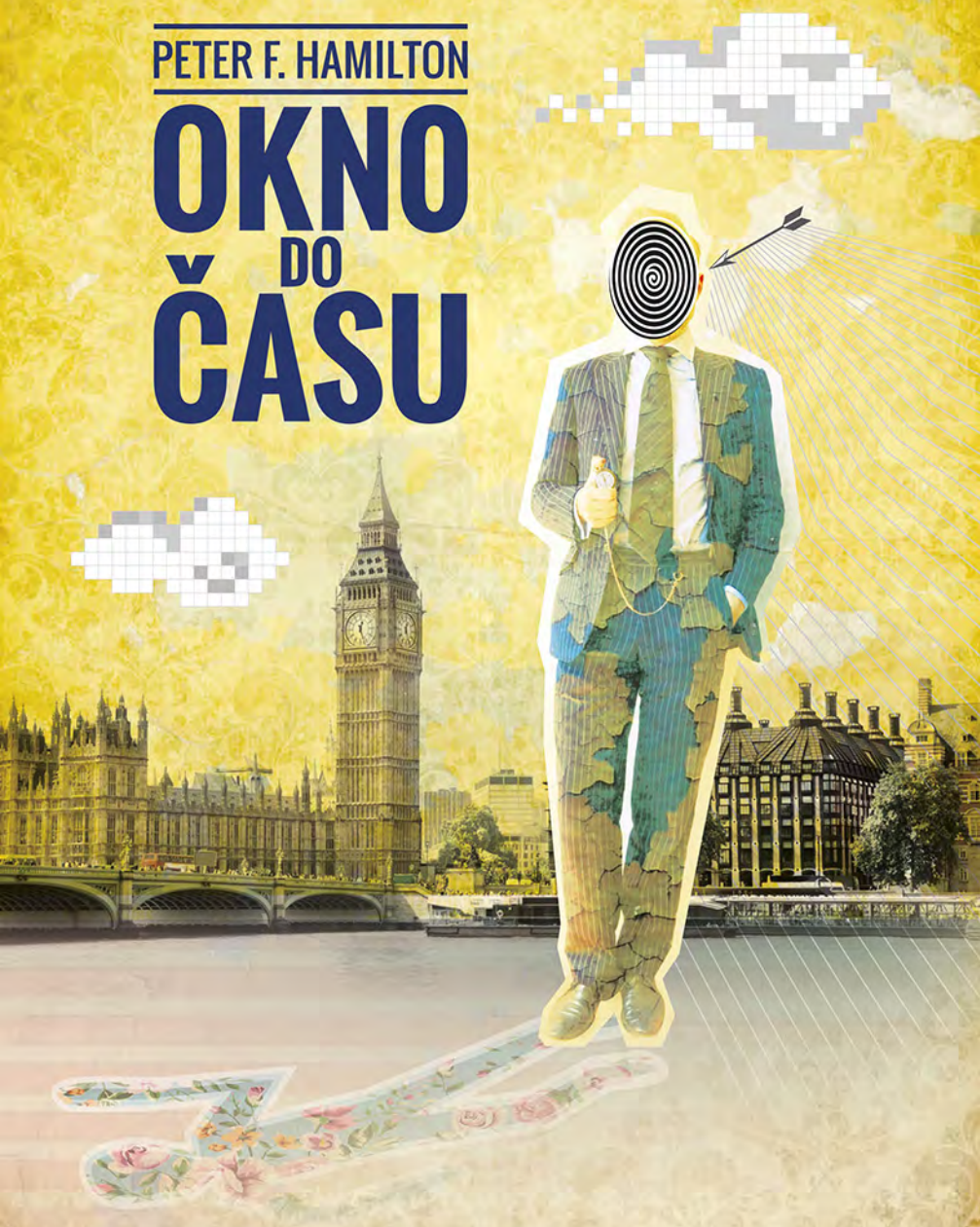

PETER F. HAMILTON

OKNO V DO ČASU

PETER F. HAMILTON

OKNO
DO
ČASU

PETER F. HAMILTON

OKNO v DO ČASU

Copyright © Peter F. Hamilton, 2016
Translation © Michael Talián, 2017
Cover © Kristýna Hasíková, 2017
Illustrations © Kristýna Hasíková, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

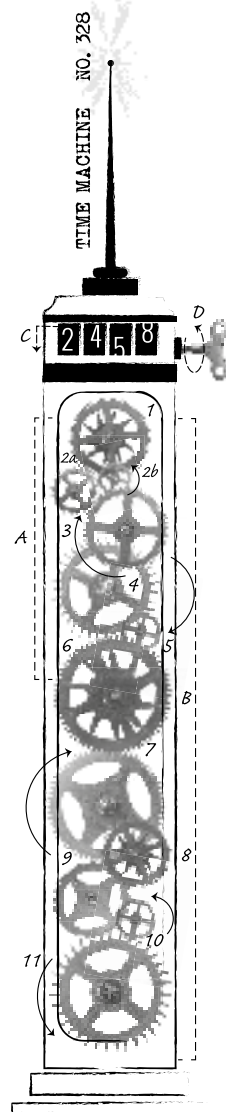
© Planeta9, Praha 2017

ISBN 978-80-7557-481-7 Nakladatelství Epoque (pdf)

ISBN 978-80-906985-3-6 Planeta9 (pdf)

Obsah

KAPITOLA PRVNÍ	
KAPITOLA DRUHÁ	
KAPITOLA TŘETÍ	
KAPITOLA ČTVRTÁ	
KAPITOLA PÁTÁ	
KAPITOLA ŠESTÁ	
KAPITOLA SEDMÁ	
KAPITOLA OSMÁ	
KAPITOLA DEVÁTÁ	
KAPITOLA DESÁTÁ	
KAPITOLA JEDENÁCTÁ	
KAPITOLA DVANÁCTÁ	
KAPITOLA TŘINÁCTÁ	
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ	
KAPITOLA PATNÁCTÁ	
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ	
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ	
KAPITOLA OSMNÁCTÁ	
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ	
KAPITOLA DVACÁTÁ	

KAPITOLA PRVNÍ

SPOUŠTĚČ VZPOMÍNEK

Jmenuji se Julian Costello Proctor a mám tu Nejlepší paměť. Pamatuju si všechno. Teda skoro všechno. Na některé věci si nevzpomínám, protože jsem zrovna nedával pozor. Ale to se stává jen zřídka; normálně dávám pozor vždycky. Pokud se neděje něco zlého. A já jsem zvyklý se všemu špatnému každý den co nejvíc vyhýbat, takže by to muselo být něco opravdu zlého. A jak jsem říkal, to se stává jen zřídka. Naštěstí.

Abych vám dal příklad, kdy se mi může stát, že na něco zapomenu, začnu nejhorším dnem svého života, protože z toho dne mám v paměti pár velkých mezer.

Chápejte, já si pamatuju všechno možné už z doby, kdy jsem byl opravdu malý. Podle internetu má většina lidí roztržité vzpomínky, vyvolávané pomocí asociací, protože je mají v mozku uložené naprosto náhodným způsobem. Ale já mám veškeré vzpomínky v hlavě pěkně uspořádané a můžu si je jednoduše vybat. Také mám spouštěče, takže si dokážu vzpomenout ještě rychleji.

K nejhoršímu dni ze všech se vážou dva asociativní paměťové spouštěče. Teda vlastně tři, ale ten první je propojený s tím druhým, takže se doopravdy nemůže počítat – něco jako 1(a) a 1(b).

Událost, která je spouštěčem číslo jedna (a), charakterizuje ten den: byly to mé třinácté narozeniny. Narozeniny si pamatují všichni, dokonce i obyčejní lidé.

Ale tyhle narozeniny zdůraznila událost jedna (b): táta se ženil. Opravdu. Udělal to. Jindy to evidentně nešlo.

„Hotel je obsazený na rok dopředu,“ řekl mi čtyři měsíce předtím. „Někdo na tenhle den zrušil rezervaci, takže jsme měli fakt štěstí. Rachel se nemůže dočkat, a nebylo by ode mě fér, kdybych jí to rozmlouval. Chápeš to, že ano?“

Žádné pochopení jsem necítil. Vlastně naprostý opak. Věděl jsem, že to zařizovala Rachel. Byla to už jedenáct měsíců tátova nová přítelkyně a vůbec se nepodobala mámě. Vůbec. Přála si pro oba „nový začátek“. A když o tom tak přemýšlím, existuje ještě událost jedna (c): nepozvali mě na svatbu.

Což muselo být důvodem události jedna (d), tedy dárku od táty: nového PlayStationu. Přál jsem si nový model Xboxu. Řekl jsem mu to. Všechny moje hry jsou na Xbox a jsou zpětně kompatibilní s novým modelem – to je jasné. Copak ho to nenapadlo? Řekl bych, že měl plnou hlavu Rachel. Od té doby, co se s ní seznámil, ho vídám pořád míň a míň. Mám s ním trávit každý druhý víkend a jeden týden ze tří o prázdninách. Takhle to rozhodli u soudu. Tehdy o to tvrdě bojoval a oba s mámou utratili celé jmění za právníky. Máma po každém stání brečela. Ale s konečným rozsudkem byla spokojená, protože kluk potřebuje otcovskou autoritu.

První rok dorazil táta včas na každý svůj víkend i na prázdninový týden. Pak se seznámil s Rachel, která pracuje jako osobní investiční poradkyně v jeho bance. Potom začal vynechávat naše víkendy. Dokážu si v hlavě nakreslit graf jeho docházky – je to velká klesající křivka. Za dva měsíce před svatbou jsme se viděli jediný víkend. A to byl ten, kdy měla Rachel dámskou jízdu v Malaze.

Bylo mi to jedno. Takhle jsem to teda řekl mámě, protože tu to fakt našťvalo.

OKNO DO ČASU

Takže jsem měl třinácté narozeniny. Tátovi bylo čtyřicet čtyři a bral si někoho jen o šest let staršího, než jsem byl já. Měl jsem PlayStation, na který jsem neměl žádné hry. A čekala mě oslava, na kterou jsem musel jít.

Abych mámě nekřivdil, za posledních osm let jsem žádnou narozeninovou oslavu neměl. Nemám je rád. Nemám je rád proto, že ostatní lidi, obzvlášť v mém věku, jsou fakt pitomí. Někteří z nich jsou ještě k tomu šmejdí. Nemám zájem trávit s nimi čas.

Mámě jsem to řekl, ale podle ní bych neměl být tak zaujatý. Lidé jsou různí. Jí se to lehko říká, protože nemusí chodit do školy se Scrapem Owenem a Modsem Hafflou, kteří budou profesionální násilníci, až dospějí – pokud k tomu zázrakem dojde. Jsou to ti největší pitomci ze všech.

Takže oslavy nejsou nic pro mě. Dokonce už ani laser game, potom, co mě na narozeninách Roda Johnsona zmlátili v zákopu. Ten večer jsem si třikrát vyčistil zuby a pořád cítil chuť bahna.

Máma ale trvala na oslavě. „Třináct je ti jen jednou,“ říkala. „Měl bys dělat něco hezkého. Obzvlášť vzhledem k tomu, co dnes dělá tvůj otec. Pomůže ti to nemyslet na to.“ Občas si říkám, že nikdy nevěřila, že si pamatuju všechno. Nemůžu na něco nemyslet, není to možné. Nemůžu vypnout svou mysl.

Máma každopádně zařídila, abych se šel podívat na nový film o Avengersch od Marvelu do kina Showcase v Peterborough, což bylo vlastně v pohodě. Chyták spočíval v tom, že se mnou šli ještě Colin Stafford a Chan Ritchol.

